

י. ת. ברנר.

פרק ה. "מעבר לגבולין".

ירמיהו פירמן, יעקב אברהמזון, איך
ויאל דודובסקי... ויהינה מדרש"ק, מה
דב הוא הישטת ביעהם!

והאיננו בד הוא?
האומנם העמק - מהו רק בשליחה?
הוא יכל הן להעביר את האדם על דעתו,
להביא את האדם עד לידו אביר עצמו
לדעת יאל יתרו?

עד יתרו... הריא לנו ברנר רק ית
היהוה? וזכרנו לזכרנו בעמק, אבל את
כל דבריו בעמק, את העם לא ראינו
וברנר, בקצרה, יראנו עשיתי לנו.

יהו את הנהגה הנכונה, את פניה, אנו
נמצאים ישנו מעבר לגבולין, באמריקה,
במקום שישנו המנהגים והדעות שונים
ונורחים לבנות חיים אחרים, חיים חדשים,
זמה אנו רואים שכל אינו יורה הדרשה אנו
מאוינו החבל.

גם ישנו אנו רואים רק "שבר מאדם"
רק הקנין והקנה בלא-עקב, כאן, בארץ
החופשית כמו ישנו, בארץ-הדמים, ממש
אינו העמק, שישנו איתו העביר, ישנו אנו
המנהגים עם ענייניהם הפעוטים, עם נפשו
דמיונם, עם הגיבום הקיום והמציאות,
כל הישטתיות והאפס, שמתן בזה החלטה
שנעמק, האינטליגנט העברי, בקראנו את
הדרמה הזאת עליוס בזכרוננו דבריו
ביארוק:

גם בתקופה השלימה ובהנשא הזה
ההתעורר המתל הדודעזע המת?

כי מיתה נפנית ורחוקות, כי עצמות
בשוח ישנים רוחות ישבעילים כבר לא
פיתו ברן רוח חיים - הלא מה שהזאת
ישנו, בעמק החדש שמעבר לים, יתכן
והדרש"ק, הסופר העברי, או החלילה
והחדשה בשרשית האינטליגנציה העברית.

ירמיהו פירמן זהו טפוס של האיני
טלינטט העברי בתקופת שאיפתו אל, אולי
"עולם" הרחב, למרחבות, בעת שהאמיתה
לא נכחה עדיין בזה המרחב, אהיו בא

עקב אברהמזון - האינטליגנט העברי
שכבר טעם טעם החיים, שכבר נטה לעמק
"זכה", הוא כבר יצא לאורו אולי העולם
הרחב וירגיש בהרענות בצורות שבעילים
הרחב" הזה, יתכן מדרש"ק - כבר אינו

שוואק, גם הוא כבר בא לידו החלטה:
"היהודים אינם מכישרים כבר לשים
עבודה" (מעבר לגבולין), הדברים

השגורים בפיו הם, כי שוא הוא הדעה
שישראל נוי אחד היא, ארצות: צענו
דוא ולא עם ואין לו עוד הקנה להיות
לעם! (שם), עם, שאיננו מבין צערה של
אומה ויגונה של אומה אין לו שים תקנה,
בשהוא יתכן מדרש"ק, הפין להאי את
בני-אומתו בכל מקום שיהם, הוא חושב
לכתוב פואמה בשם "הישארות", בלא

אימה או יתחב לא על הישארות שישנה,
כי אם על זו שאינה, שהסרה, כי על מה
יתחב האינטליגנט העברי הקורא בשעיה
יאוש - השעות הללו הן מתמידות
אצלו, - את המלים הללו: "אין אומה
עברית, אין נשמה עברית, אין ערבין
עבריים, אין שפה עברית!" (שם).

העמק העברי חד היא, הכא והתב,
העמק, לא רק שעשה מעשה נולח בזה
שהריק את נשמתם, הזית אלהיהם
והעביר על דעתם את טובי הפנים של
האינטליגנציה העברית, את הפירמנים
האברהמזונים; העמק גם חסא נדיר חסא:
דוא עשה את שלו ועוב את קרבנותיו
לנפשם.

הדרמה הזאת היא כתב-האשמה
הנורא של ברנר לא נגד האינטליגנציה
העברית, כי אם כלפי הוד מעלת העם
העברי בעצמו ובכבודו, וכשהגיע כבר
לידי נקודת-היאוש הכי-נכונה, הפליט
יחזן מדרש"ק מפיו דבורים באלהיו:
"בכלל - צועני דוא העם העברי, אבל על
ידיו ויהודי כשהוא לעצמו - מה יש
לדבר? נפש היהו הלא יהודים יש, ונתחבם
אולי יש גם קצת אנשים ויהם צרכים

ירמיהו פירמן, יעקב אברהמזון, איך
ויאל דודובסקי... ויהינה מדרש"ק, מה
דב הוא הישטת ביעהם!

והאיננו בד הוא?
האומנם העמק - מהו רק בשליחה?
הוא יכל הן להעביר את האדם על דעתו,
להביא את האדם עד לידו אביר עצמו
לדעת יאל יתרו?

עד יתרו... הריא לנו ברנר רק ית
היהוה? וזכרנו לזכרנו בעמק, אבל את
כל דבריו בעמק, את העם לא ראינו
וברנר, בקצרה, יראנו עשיתי לנו.

יהו את הנהגה הנכונה, את פניה, אנו
נמצאים ישנו מעבר לגבולין, באמריקה,
במקום שישנו המנהגים והדעות שונים
ונורחים לבנות חיים אחרים, חיים חדשים,
זמה אנו רואים שכל אינו יורה הדרשה אנו
מאוינו החבל.

גם ישנו אנו רואים רק "שבר מאדם"
רק הקנין והקנה בלא-עקב, כאן, בארץ
החופשית כמו ישנו, בארץ-הדמים, ממש
אינו העמק, שישנו איתו העביר, ישנו אנו
המנהגים עם ענייניהם הפעוטים, עם נפשו
דמיונם, עם הגיבום הקיום והמציאות,
כל הישטתיות והאפס, שמתן בזה החלטה
שנעמק, האינטליגנט העברי, בקראנו את
הדרמה הזאת עליוס בזכרוננו דבריו
ביארוק:

גם בתקופה השלימה ובהנשא הזה
ההתעורר המתל הדודעזע המת?

כי מיתה נפנית ורחוקות, כי עצמות
בשוח ישנים רוחות ישבעילים כבר לא
פיתו ברן רוח חיים - הלא מה שהזאת
ישנו, בעמק החדש שמעבר לים, יתכן
והדרש"ק, הסופר העברי, או החלילה
והחדשה בשרשית האינטליגנציה העברית.

ירמיהו פירמן זהו טפוס של האיני
טלינטט העברי בתקופת שאיפתו אל, אולי
"עולם" הרחב, למרחבות, בעת שהאמיתה
לא נכחה עדיין בזה המרחב, אהיו בא

עקב אברהמזון - האינטליגנט העברי
שכבר טעם טעם החיים, שכבר נטה לעמק
"זכה", הוא כבר יצא לאורו אולי העולם
הרחב וירגיש בהרענות בצורות שבעילים
הרחב" הזה, יתכן מדרש"ק - כבר אינו

שוואק, גם הוא כבר בא לידו החלטה:
"היהודים אינם מכישרים כבר לשים
עבודה" (מעבר לגבולין), הדברים

השגורים בפיו הם, כי שוא הוא הדעה
שישראל נוי אחד היא, ארצות: צענו
דוא ולא עם ואין לו עוד הקנה להיות
לעם! (שם), עם, שאיננו מבין צערה של
אומה ויגונה של אומה אין לו שים תקנה,
בשהוא יתכן מדרש"ק, הפין להאי את
בני-אומתו בכל מקום שיהם, הוא חושב
לכתוב פואמה בשם "הישארות", בלא

אימה או יתחב לא על הישארות שישנה,
כי אם על זו שאינה, שהסרה, כי על מה
יתחב האינטליגנט העברי הקורא בשעיה
יאוש - השעות הללו הן מתמידות
אצלו, - את המלים הללו: "אין אומה
עברית, אין נשמה עברית, אין ערבין
עבריים, אין שפה עברית!" (שם).

העמק העברי חד היא, הכא והתב,
העמק, לא רק שעשה מעשה נולח בזה
שהריק את נשמתם, הזית אלהיהם
והעביר על דעתם את טובי הפנים של
האינטליגנציה העברית, את הפירמנים
האברהמזונים; העמק גם חסא נדיר חסא:
דוא עשה את שלו ועוב את קרבנותיו
לנפשם.

הדרמה הזאת היא כתב-האשמה
הנורא של ברנר לא נגד האינטליגנציה
העברית, כי אם כלפי הוד מעלת העם
העברי בעצמו ובכבודו, וכשהגיע כבר
לידי נקודת-היאוש הכי-נכונה, הפליט
יחזן מדרש"ק מפיו דבורים באלהיו:
"בכלל - צועני דוא העם העברי, אבל על
ידיו ויהודי כשהוא לעצמו - מה יש
לדבר? נפש היהו הלא יהודים יש, ונתחבם
אולי יש גם קצת אנשים ויהם צרכים

העמק העברי חד היא, הכא והתב,
העמק, לא רק שעשה מעשה נולח בזה
שהריק את נשמתם, הזית אלהיהם
והעביר על דעתם את טובי הפנים של
האינטליגנציה העברית, את הפירמנים
האברהמזונים; העמק גם חסא נדיר חסא:
דוא עשה את שלו ועוב את קרבנותיו
לנפשם.

הדרמה הזאת היא כתב-האשמה
הנורא של ברנר לא נגד האינטליגנציה
העברית, כי אם כלפי הוד מעלת העם
העברי בעצמו ובכבודו, וכשהגיע כבר
לידי נקודת-היאוש הכי-נכונה, הפליט
יחזן מדרש"ק מפיו דבורים באלהיו:
"בכלל - צועני דוא העם העברי, אבל על
ידיו ויהודי כשהוא לעצמו - מה יש
לדבר? נפש היהו הלא יהודים יש, ונתחבם
אולי יש גם קצת אנשים ויהם צרכים

הדרמה הזאת היא כתב-האשמה
הנורא של ברנר לא נגד האינטליגנציה
העברית, כי אם כלפי הוד מעלת העם
העברי בעצמו ובכבודו, וכשהגיע כבר
לידי נקודת-היאוש הכי-נכונה, הפליט
יחזן מדרש"ק מפיו דבורים באלהיו:
"בכלל - צועני דוא העם העברי, אבל על
ידיו ויהודי כשהוא לעצמו - מה יש
לדבר? נפש היהו הלא יהודים יש, ונתחבם
אולי יש גם קצת אנשים ויהם צרכים

הדרמה הזאת היא כתב-האשמה
הנורא של ברנר לא נגד האינטליגנציה
העברית, כי אם כלפי הוד מעלת העם
העברי בעצמו ובכבודו, וכשהגיע כבר
לידי נקודת-היאוש הכי-נכונה, הפליט
יחזן מדרש"ק מפיו דבורים באלהיו:
"בכלל - צועני דוא העם העברי, אבל על
ידיו ויהודי כשהוא לעצמו - מה יש
לדבר? נפש היהו הלא יהודים יש, ונתחבם
אולי יש גם קצת אנשים ויהם צרכים

שיוצר משדוא מפרוד דרי הוא מאחד
את העמק הגלילי שכחזום אחד ובתחום
השני, כ"א אלא איתו הגבול השם חייך בין
העמק הירדן, ברנר שנתואש כ"כ בגלות,
נסע לארץ-ישראל, במקום שחיים אחרים,
חיי העתיד מתחבם, דוא נסע לשם והאי
לו בדמיונו דור שלם, בריא בנופו ורגיל,
הוא הישב וקנה, כי נפשו הגלילה השוקקת
המצוא לו שם מרגוע, ואם גם רחוק הוא
העתיד המורד של העם בלוי - הלא
לכ"כ-הפחות, היה ימצא שם, היה שיעורד

ש. הומלסקי